

CUVÂNTUL STUDENTESC

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BULEV. ELISABETA 6
(Palatul Etoriei)
BUCUREȘTI

ANUNCIURI ȘI RECLAME
se primesc la Ad-ția ziarului

PREȚUL:

2 lei numărul în țară.
3 lei numărul în străinătate

ABONAMENTE

Pe 12 luni 100 lei
Pe 6 luni 60 lei
Pe 3 luni 30 lei

ORGANUL STUDENȚIMEI ROMÂNE
DIN ÎNTREAGA ȚARĂ

FORȚA MORALA

Forța morală este cheia izbăvii.

Dela război încoace, nici-o organizație sau vre-o colectivitate din țara noastră, nu a putut realiza o acțiune mare și de sacrificiu, de dreptate evidentă și de cinstită năzuință, pentru că atunci când au fost încercări de acest fel, le-a lipsit tăria morală.

Această tărie morală purcede din convingerea că duci o luptă necesară pentru o cauză dreaptă și din voința fermă ca prin orice sacrificii să ajungi la izbândă.

Că e dreptă și necesară lupta pe care am început-o, o dovedește în deajuns simpatia încurajatoare a opiniei publice și adevărul morală a tuturor lumilor române; că avem voința fermă de a învinge o probează solidaritatea noastră efectivă și seria de sacrificii dureroase pe care nu am stat o clipă la îndoială a le face.

Și le-am făcut din convingerea intimă că stăm la un post de onoare, care nu îngăduie șovăire.

S'au spulberat rând pe rând toate bănușile și perfidele insinuări că mișcarea noastră a fost provocată de guvern, că facem jocul opoziției, că suntem unele ale profesorului Cuza când nu am fost considerați ca agenți ai lui Horty.

Nu s'a putut crede că tineretul cult al acestui neam să se fi putut ridica la o luptă națională, pornind numai dela constatarea unei situații nenorocite care împunea o atitudine.

Rătăcirii sau vânduți, plini de patimi și de interese, uitând marile probleme și nevoi ale momentului, au fost mulți și aceia cari nu și-au putut închipui că singuri, prin noi și pornind dela noi să ne fi angajat în luptă.

Au înțeles-o puțini dintr'un-tău, tot mai mulți în urmă și vom duce lupta până când nu va mai găsi nimeni atât de orbit de interesele sale, atât de străin de interesele Patriei, atât de nevolnic, de inconștient sau de rădăcină care să nu recunoască legitimitatea luptei de apărare națională, pe care a început-o studențimea română și să nu considere o datorie și o onoare de a se alătura nouă.

Nu suntem ai nimănui. Noi suntem ai țării și luptăm pentru interesele ei. Urgia oricărei prigoane, nu ne va clădi din convingerile noastre. Răndurile noastre strânse și solidare ne îndrituesc nădejdea izbăvii.

Cu emoție ne amintim de preotul cu barba albă care ne-a adus 90 lei strânși dela perso-

nalul bisericii sale, de funcționarul de la ministerul Muncii, care ne-a adus obolul de câte 5 și 10 lei a câtorva zeci de funcționari nevoiași, de aceea doamnă, văduvă de război, care cu ochii înlăcrămați a donat o mică sumă pentru ziarul nostru.

În banul lor nu am văzut numai frumusețea gestului, ci semnificația mișcătoare a alăturării sufletului lor la sufletul mișcării noastre.

Ne-a binecuvântat preotul, funcționarul ne-a strâns mâna cu îngrijorare, în ochii desvăluitori de suferințe și jertfe al soției celui mort pentru Patrie, a strălucit o rază de nădejde.

Acestora le spunem: Noi suntem ai voștri, ai suferințelor și nădejdelor voastre.

Nu vom lăsa noi, ca victoria câștigată cu prețul atâtor suferințe, să se piardă în folosul unor străini necuvincioși și ne-tribnici.

Aveți încredere în noi.

N. N. C.

Un caz grav

Am primit de la Târnovița următoarea telegramă:

Rog a interveni energic pe lângă D-l Ministrul de Interne pentr u a încuviința libera apariție a ziarului studenților dâmbovițeni, „Cuvântul nostru”.

D-l Ministrul de Interne a ordonat prefectului locale confiscarea „Cuvântului nostru” și arestarea studenților cari îl redactează.

Între tristă realitate a metodelor de cenzură a mișcării studențesci. Prigoana a reînnoșat, condusă cu același tip de tact și cu același ilegalitate cu care a fost inaugurată.

Ne dă voce D-l Ministrul de Interne să protestăm!

Un gest frumos

La congresul funcționarilor din întreaga țară ținut la București, în urma propunerilor făcute de funcționarii din Brăila și Craiova adunarea a admis cedarea salariului pe o zi pentru a se veni în ajutorul studenților prin crearea unui comitet.

La viitorul congres, un reprezentant autorizat, va aduce o adresă de mulțumire din partea studenților.

Aducem și noi pe această cale expresia celei mai călduroase recunoștințe pentru gestul frumos și românesc, pe care, în nevoile sale, corpul funcționarilor statului, nu au stat la îndoială de a-l face.

După războiul, s'a dovedit a fi o altă mare încercare. Greaua operă a refacerii, a orânduirii te-

Religia ortodoxă dominantă

Se discută dela un timp care va fi situația ce se crează prin noua Constituție a Bisericii ortodoxe în raport cu Statul. În vechea Constituție, textul era categoric în sensul că religia ortodoxă era recunoscută ca religie dominantă a poporului român. În proiectul noii Constituții însă se însușește o formulă deosebită de întărită.

Această nouă situație atinge grav nu numai președintele Bisericii ortodoxe, dar indirect chiar și temelia de concepție a Statului. În adevăr, „întărită” nu-i altceva decât egalitate deghizată. Cu alte cuvinte, religia ortodoxă cinstită de majoritatea credincioșilor a Românilor, trebuie să fie în stat pe picior de egalitate cu toate celelalte confesiuni, dacă vreți chiar cu adventismul-sectă! Că fiecare confesiune și credință religioasă trebuie să aibă deplină libertate, nu mai începe discuție. Dar de aci și până a ajunge a introduce în pactul fundamental al statului această gravă erezie socială și națională cum că religia poporului tău să fie tratată în statul românesc pe acriș și treaptă ca oricare confesiune cu tendință în afară de granițe, este o mare deosebire.

Ar fi apoi o jignire și o ingratitudine a poporului românesc față de instituția cea mai însemnată din stat, ceea ce numim drept credincioasă nu poate înghădi niciodată. Mecanismul unui stăpîn se sprijină nu atât pe valoarea individului luat izolat, cât pe tărîm importantelor instituțiilor prin cari respiră viața socială.

Biserica ortodoxă a fost în trecut țara bătărilor vicleșii, singura instituție a erei dezvoltare se confundă cu rezistența națională a poporului nostru, iar în viitor este menită să joace un rol social covârșitor, dacă va fi întărită. În lucrurile stînd astfel, ce s'a întâmplat oare în România mare cu 12—13 milioane de Români ortodoci, pentru că drepturile Bisericii noastre naționale să fie știrbite grav, ceea ce nu s'a întâmplat în România de ieri? Si o spunem: amestecul de elemente eterogene confesionale vor să facă prădă credința strămoșască. Săvârșim noi, d-l N. Iorga, a remarcat acest fapt într'un magistral articol „Religia dominantă la Senat” (Neamul Rom. No. 59) și nădăjduim că autoritatea cuvântului său va fi însoțită în inimile tuturor legiutorilor actuali, pentru a nu se știrbi nimic din prestigiul și testamentul sacru al Bisericii ortodoxe naționale.

Studenții teologi ca viitori slujitori ai altarului, împreună cu

întreaga studențime se bucură oricând să se ridice glasuri autorizate cari apără dreptul străbun al Bisericii și neamului, dorind ca pe această chestiune toți oamenii de răspundere și se pronunțe, fiind conștienți de mai multe idei și mai puțină pălăvire.

Ori cum ar fi, religia ortodoxă trebuie să rămână dominantă în stat și orice atingere a acestui drept o socotim o imposibilitate morală și o decădere națională. Cei cari vor să dea o nouă Constituție nu pot trece peste acest obstacol; iar dacă vor fi încă puțini cari să stea la îndoială, privindu-se la mirarea clerului în bolșevismul rusesc și vor înțelege cine vor să dărîme Biserica Statului.

H. Roventă

Președinte al soc. stud. în Teologie

Sfichiuri și Comentarii

Cura

Într'una din ulițele cele mai populate de evrei, locuia un cinstit profesor, tată a mai multor copii sburdalnici, între cari Georgică era un drac și jumătate.

Și dacă astfel era eroul, nu este așa că vi-l închipuiți purtând o chivără aurită, o platoșă de carton imitație oțel, călare pe un băț și agitând o sabie de tinichea.

Chiar așa se prezentă bravul nostru mic războinic și de bună seamă că între prietenii de joacă nu ținea să-și desmintă bravura pe care o recomandă armura sa. Defilări, războaie, atacuri a-surziseră mahalaua.

Într'o dimineață, când profesorul plecă la școală, micul Saul, prichindelul pistriat al vecinului, răsări de-odată înaintea lui cu atăta grabă și îngrijorare ca și cum l-ar fi așteptat de mult.

„D-le profesor, mă rog să spui D-ta la Georgică, că dacă ne mai jucăm, să ne jucăm cu teaca nu cu sabia, că poate ne tae.”

În cinstita lui naivitate, bietul băiat nu-și dădea seamă că aduce o anticipată și gravă știrbire aureolei de erou a războinicului evreu dela Oituz.

Paolo Crespol

Soc. studenților în Litere și Filosofie în parte cu durere la marea pierdere pe care o suferă Universitatea și cultura națională prin moartea regretatului Decan al Facultății de Litere și Filosofie, D. Onciul.

În perfectă conformitate cu planul de luptă pentru dominația economică și politică a popoarelor, atât de precis și de cloecent cristalizat în „Protocoloalele” lor, întărit prin forțele organizațiilor lor internaționale și a finanței lor înăbușitoare, Evreii întind tot mai strâns rețeaua lor de încătușare a popoarelor, dând societății prinse în uciătoarele ochiuri ale acestei rețele, aspectul înfățișat de planurile lor de luptă internațională.

Încă dela început, Evreii și-au dat seama că cea mai puternică armă de luptă socială, e presa. În adevăr, presa, prin cercetarea zilnică a fenomenelor sociale prin explicarea faptelor prin anumite principii și concepții, luminează opinia publică în toate manifestările sociale, reușind astfel să dea directive în concepțiile sociale. Convinși de influența socială a presei, Evreii au luat-o ca armă principală de luptă. Prin orbitoarea strălucire a aurului lor, ei și-au însușit această față de luminare socială, forțând și atrăgând popoarele pe drumul dominației „poporului ales”.

Cunoscând tendințele presei evreiești, caracterul ei se observă și se explică de minune.

Presa care cu atăta călăgie se intitulează la noi „democrată” și „românească”, este cel mai mare dușman al conștiinței sociale românești. Ea încătușează spiritele și înăbușă dreptatea judecată, impunând păreriile ei și împingând opinia publică în sensul aspirațiilor evreiești.

Mișloacele lor de luptă în presă? Aceleași ca în toate manifestările lor: minciuna, ura, ipocrizia, tendenționismul exagerat, semănarea și întreținerea discordiilor sociale, reclama, specific evreiesc, a tot ce e al lor sau favorabil lor, etc.

De foarte multe ori, intențiile se ascund complet sub masca democratismului umanitar sau a românismului. Sunt însă manifestări sociale ce se opun drept și față pericolului evreesc, atunci această presă fină înrozitor, spre toate năruțele cardinale, mintind și denaturând revoltător, lovind aspru în mințile cititorilor, pentru a le exalta judecata și ținând astfel să îndoaie opinia publică românească.

Pentru exemplificarea celor susținute, să cercetăm redarea în presă a mișcării studențesci.

Ca o vădită concretizare a curentului de conservare națională, care se intensifică continuu, pentru a lăsa însemnătatea unui ideal național, s'a născut

și a luat proporții uriașe, mișcarea studențescă.

Cauzele adânci cari împiedică și împiedică conservarea și dezvoltarea noastră națională, îndelung frământate în conștiință vie a tinerilor luptători de azi și a conducătorilor de mâine, au născut în sufletele cari nu cunosc ura socială, rănd pe rănd, teama, durerea, revolta. Și a fost destul un mic incident, o mică scântee de descărcare, pentru ca mișcarea să se nască și să se generalizeze.

Dar în manifestările esențiale ale mișcării, studenții creștini au dat dovada unui civism calm, prudent și inteligent; din mișcarea care ar fi putut ușor degenera, ei au făcut una dintre cele mai frumoase mișcări naționale. Evident, au fost și incidente regretabile, dar edițiile speciale ale „Cuvântului Studentesc”, au dovedit la timp provocarea cu premeditare făcută de studenții evrei.

Presa „românească și democratică”, presa finanțată evreiești din țară și străinătate, a fost și de data asta la înălțimea planului de luptă. Atât de departe a fost această presă de rolul său național, încât înalta manifestare socială a fost transformată în cel mai feroce vandalism, strălucit Capitală. În câmp rusinos de luptă, iar Universitatea, într'un tribunal inquisitorial.

Cel ce a fost martor al acestor lucruri, și cu sufletul lăsat de patimi caută redarea în presă a mișcării studențesci, nu poate decât să arunce plin de scorbă și revoltă, ziarul plin de tendințioase denaturări.

Pentru noi, Români, felul cum presa evreiască dela noi redă manifestările naționale, are o mare importanță.

Arată și celor mai inconștienți dintre noi, ca și celor mai lipsiți de conștiință, tendințele streine de neam, ale presei pe care o menținem cu banii noștri, în contra noastră.

Const. D. Chiră
Student în Silvicultură

Alinașca pentru studenți la Budapesta.

Sub acest titlu unul din zărele lor publice următoarele:

Budapesta 20.- În urma turburărilor studențesci s'a deschis o listă de subscripție pentru studenții săraci, iar doamnele din elita merg pe străzile Budapestei să adune bani.

Cu această ocaziune s'au adunat 5 milioane corone.

Ministru cultelor Was loszel ai nos în caseta soției recentului Horty un cek de un milion cor. Fără comentarii!

Pentru cine am sângerat?...

Orice sacrificiu presupune un „pentru ce?” bine definit, orice efort, un scop bine determinat.

În natura acestui scop sta de multe ori secretul izbăvii, întotdeauna legitimarea ei.

Dacă orice acțiune individuală presupune cunoașterea unui lămurit „pentru ce?”, cu atât mai mult în popor care pășeste la acțiunea cea mai mare pe care o poate săvârși, războiul, trebuie să aibă cunoștința limpede și profundă a scopului pentru atingererea căruia se cere încordarea tuturor energilor vii și încercarea celor mai dureroase sacrificii.

Noi l'am știut acest scop și îl

știam de întotdeauna, pentru că încălzit de sufletul atâtor generații el ajunsese un ideal: Idealul de a asigura viitorul liber și laolaltă a neamului nostru latrep.

Am întrușipat prin grele încercări și cu sacrificii imense acest ideal, pentru că în conștiința tuturor, realizarea lui era o datorie, o dogmă întru îndeplinirea căreia, nu putea fi șovăire.

Cu sângerele suferințe de mii de eroi, fiii adevărați ai țării, a fost însemnată calea spinoasă care ne-a dus la victorie.

După războiul, s'a dovedit a fi o altă mare încercare. Greaua operă a refacerii, a orânduirii te-

mei născă a Statului, pretinde o încordare uriașă pentru a asigura cu un ceas mai devreme rodnică activitate a păcii.

Dar, sabia nu s'a uscat încă de sânge și magetul tunului nu și-a amălit încă ecoul vestitor al biruinței, că dușmanii mulți, dinlăuntrul și din afară, pe față și în ascuns, uneltesc de la conferința de la Versailles până astăzi, să ne saboteze victoria.

Se încearcă de cinci ani de zile, un santaj nemăpomenit a supra țării noastre.

E coaliția ocultă dar puternică, mișcă dar agresivă, periculoasă mai ales pentru că se manifestă fălăuntru țării, cu presiuni din afară și sub masca unor formule umflate de umanitarism, spirit al vremii, internaționalism etc., etc., sub care se ascunde de fapt a-

vilăitatea rapace a celei mai odioase rase care vrea să-și asigure aci, la noi, dominația exclusivă.

Oricare grup de popoare beligerante ar fi învins, prea puțin le pasa evreilor, cari țin cu prin Majestaten sa Banul și prin generoasa inconștiență a luptătorilor, ei vor fi adevărații profitori ai războiului. Fie că Wilhelm, fie că Wilhelm al doilea ar fi dictat pacea, în buzunarul învingătorului, o mână abilită strecurase paciul care trebuia să garanteze evreilor dominația lumii.

Și acum, dacă ălim pentru ce am luptat, se cuvine a ne întrebăm cu îngrijorare: pentru cine? Pentru al noștri. Nu? Dar ai noștri din orice clasă socială și

de orice categorie, suferă, rabdă și trag nădejde de mai bine.

Toți veneticii, toți prăpăști, sfidează suferințele noastre, cu imperiozitatea bunului lor trai, cu milioanele câștigate la bursă și din jocul valutei.

Și aceștia cer acum, să li se garanteze fericita lor viață, prin Constituția țării.

Nu ar fi cea mai criminală nepăsare pentru existența acestui neam, nu ar fi cea mai tristă ironie zărită morților noștri, să stăm cu mâinile în sân, pentru a lăsa pe alții să culeagă roadele victoriei pe care le-am rodii în sânge?

Cetățenii ai acestei țări libere și biruitoare prin suferințele, brațul și mintea noastră, așa cum pe front a-ți privit în față pe dușmanii din afară, priviți acum

pe dușmanii dinlăuntru, cei care ne-au trădat în Moldova și au pactizat cu inamicii în teritoriul ocupat.

Măcar, până când sabia nu s'a uscat încă de sânge, până când magetul tunului nu și-a amălit încă ecoul vestitor al biruinței, măcar până când ochii mamei și soților sunt încă umezi de lacrimi, faceți să răsună răspicat cuvântul nostru:

— „În țări venetici, I
N. N. Crețu

Să nu stricăm prin ciocnirea ambițiilor ceea ce s'a putut crea prin comunitate sacrificiilor.

N. Iorga
„Lucrurile mari se fac cu jertfe și se țin cu cinste.”
N. Iorga

Inchisoarea Văcărești

lucru de mare importanță, s'a văzut că reprezintă românismul, și numai românismul din cele patru unghieri și că spiritul național trecut prin greșita criză a trămăntărilor războiului s'a și dat, cu mult mai mult decât am în crezut, s'a văzut unitatea acestui naționalism dincoace îmbrățișat epoului și cu forțe unite de toată suflarea românească, robii și liberi.

În primăvară, cu primele raze de soare planta ridică pământul înviorat, norii se resfiră, soarele redeșteptări naționale sau arătat, să fim la înălțimea vremilor, să fim demni de mândria noastră.

Dacă zorile ne sînt îndepărtate, dacă drumul pe care am pornit plin de obstacole, să nu se uite că avem în urmă o tradiție culturală, să nu se uite că drumul pe care-l bălăntăm va servi celor ce vor veni după noi, ca să ducă mai departe această tradiție, pe care noi suntem mândri că am smuls-o din mîinile obstolei și guvernărilor ca s'o ducem înainte cu elanul celor care la 59 îndrăneau să facă curs de istorie națională română sub iug străin.

...pe acei pe cari i-ai luat din
...locul nostru, păstrează-i în
...rămăvarea împărăției Tale!

Violență sau convingeri?

Miscarea studențască a pornit impulsiv din simțăminte; poate de aceea, la început, n'a cuprins pe toți studenții români și poate că tot de aceea a rezistat cu succes represaliilor.

Autoritățile conducătoare școlare și politice, n'au căutat însă să adâncească substratul material al impulsurilor sufletești, ci au vrut să suprimă cu totul energia nouă, menită să dea naștere unei probleme noi și prin aceasta să strice echilibrul inerției preocupărilor lor zilnice; și doar era vorba de a se înălța indiferența conducătorilor față de progresul culturii românești.

Sub presiunea forței publice a urmat un moment de reculegere; a menținut mișcarea pe un teren pur sentimental ar fi însemnat a o pierde; și atunci a urmat acea perioadă de scrutare lăuntrică, de cercetare a tuturor faptelor, cari îndreptăteau simțămintele isbucnite; a urmat punerea efectelor în fața cauzelor presupuse și s'a văzut că ele aparțin unele altora, că între ele există legătura logică; cu alte cuvinte s'a format acea conștiință necesară conștiinței sentimentelor de mai înainte.

Nenumăratele discuții-expuneri de motive, care au avut ca rezultat admirabilul răspuns către colegiul universitar, constituie piatra fundamentală a crezului național studențesc; mișcarea nu se va putea clătina decât odată cu aceasta.

De aceea, dacă se va întreba cineva, de ce mișcarea studențască n'a fost înăbușită, de ce n'a putut fi înăbușită, răspunsul este pentru că suprindea și cuprindea o conștiință; iar dacă forța perimilor poate fi învinsă prin forța publică (acesta-i motivul pentru care condamnăm fără discuție orice pornire violentă studențască) forța conștiinței nu poate fi învinsă decât de o conștiință mai puternică.

Emil Anastasiu
Matematici, București

Un protest al studenților școlilor speciale

Din partea d-lui August Ștefănescu, președintele Asociației studenților Academiei comerciale, primim următoarele:

„La încheierea onor. colegiului universitar, găsim următorul pasagiu:

„Pe urmă, agravarea agitațiilor s'a produs după intrarea în mișcare a unor școli speciale și căror studenți se manifestă și astăzi prieteni cel mai turbulenți.

Prin aceasta, mișcarea studențască a făcut de a mai fi pur universitară și a legat de sub autoritatea și controlul Universității.

„In numele studenților Academiei de înalte studii comerciale și industriale din București, protestez cu cea mai mare energie contra învinuirilor nedrepte ce ni se aduc de către onor. colegiul universitar.

Studenții școlilor speciale—egali în studii cu studenții universitari—au știut a fi la înălțimea culturii lor și au s'au dată nici o clipă la agitații nici pe străzi nici la interiorul universității.

Adeziunea lor dovedește că și au dat seama de pericolul ce amenințat cultura românească și au pregetat o clipă de a face orice sacrificiu pentru salvarea intereselor neamului românesc.

Ei au intrat în mișcare cu tot sufletul și tot entuziasmul lor tineresc, considerând cererile întregii studenții ca juste și legitime.

A-i acuza astăzi de turbulenți și ordinei universitare, înseamnă să nu fi căutat a privi mișcarea studențască în adevărata ei lumină.

Nu trebuie să se uite că astăzi studențimea română formează un singur și indivizibil corp.

August Ștefănescu
Președintele Asoc. Stud. Acad.
dumilei comerciale

Aducem pe această cale, cele mai calde mulțumiri ale întregii studenții, grupului de cetățeni, cari în frunte cu d-l Arch. Remus Ilescu, a făcut, din partea publicului Capitală, intervenția necesară pe lângă d-l Prim ministru, pentru eliberarea colegiilor nostri închise la București.

Păcatul zionismului

„In cursul desbaterilor congresului „Uniunii Evreilor pământeni” s'a atras atenția asupra răului pe care l-a făcut Evreilor din toate țările zionismul militant, agresiv, sfidător.

Și cu dreptate.

Nimic mai frumos decât ca între cetățenii unei țări fiecare grup să cultive, în al doilea rând — dacă n'are revendicări teritoriale —, eiași aparține elementului special pe care-l reprezintă. Statul nu pierde prin aceasta în unitatea lui, societatea câștigă în varietatea ei. Fiecare om are și valoarea amintirilor închise în suflul lui.

Un Evreu cetățean român care se emoționează la citirea Vechiului Testament, care urmărește răsunetul propriei sale ființe morale în literatura medievală a strămoșilor săi, care se bucură de

orice succes al rasei sale și ține a contribui la dănsul, e un om vrednic de toată stima.

Dar a considera țara unde te-ai născut și în care ți exerciți dreptul cetățenesc ca o bancă unde faci depozite și culegi dobânzi și de care nu te leagă decât un schimb de servicii materiale și a visa de altă țară, unde ești hotărât să nu te duci niciodată fiindcă n'ai avea aceleași avantaje — aceasta e neloial și urd.

Are dreptul de a te desprinde deopotrivă și acela a cărui până o împartă fără a-l iubi și acela de a cărui muncă și primejdie nu te împărtașești, deși pretinzi a-l iubi pe dănsul.

Acesta e însă zionistul de parădă care are două patrii pentru că, dându-și samă ori ba, să le trădeze pe amândouă.

(Univ. IORGA)

Presă mondială

Încă de acum o jumătate de veac, Eminescu, care n'a fost nici om politic și nici om de afaceri ci un biet român genial, arăta celor ce aveau timp să-l asculte tendința ovreilor de a monopoliza presa.

Astăzi tendința de odinioară este fapt îndeplinit.

Într-un congres ținut la Cracovia în secolul trecut, jidanii au hotărât să facă orice sacrificii pentru a pune mâna pe presa mondială, fiindcă presa — prin puterea ei — captează întreaga opinie publică.

Socotelile fiilor lui Israel n'au dat greș.

Filosoful Conta, acest spirit ager care s'a opus din răspuneri la revizuirea articolului VII din Constituție, și a isbutit în ciuda presiunilor crescânde ale „Alianței Israelite universale” în frunte cu ovreii franțuzi Cremieux, constata acum vreo 40 de ani că trei pătrimi din presa mondială e aparținând de jidani.

Știi ce înseamnă 3/4 din presa mondială în mâinile ovreilor? Ostenți-vă să aflați.

Sunt împrăștiți în lume cam la 15 milioane de ovrei, Populația Europei se cifrează la peste 400 milioane locuitori. Numai a Europei!

Faceți vă rog procentul gazetărilor pe care trebuie să-i dea cele peste 400 milioane de europeni. Mai mult! Admiteți că toate cele 15 milioane de jidani ar sălăși numai în Europa. Societățile procentul pentru gazetărie. Cam 3 la sută, nu-i așa? Ei bine, acum 40 ani, după constatările lui Conta, erau 75 la sută (citiți: șaptezeci și cinci la sută)!

Acum patruzeci de ani trăiam în secolul naționalităților. Așa a fost numit de către istorici veacul al novăsprezecelea. Azi trăim în secolul al XX-lea, în secolul democrației, în binecuvântatul secol al bolșevismului trotchian, spartachist și bela kunist. O aură nouă mijeste. Degetele ei trandafirii ridică pleoapele Europei retrograde și tradiționaliste. Armate noi, în zale roșii se ivesc în depărtarea fantasmagoricului răsărit. Priviți-le avangarda: oameni de statură potrivită, aduși din spate, picioarele scurte, burtoși, capul vârat între umeri, ochii mici și șireți, nasul coroiat, un smoc de păr roșu legând de sub cască în prelungirea tâmplorilor... N'au arme! Nici n'au avea ce face cu ele. Au în schimb buzunarele dordora de aur pe care-l împrăștie cu munificență. De unde-l au? Nu se știe! Apostolii nu dau socoteala nimănui.

Ei sunt cercetașii. Retrograzii le spun spioni. Denumirea n'are importanță, câtă vreme pășesc cu convingerea că ei sunt campionii lumii celei noui.

Indărăitul lor înainteaș agale grosul armatelor luptătoare. Sunt loșii Plebea. Goimi spurcați și inconștienți. Al săi gâșești între ei pe mușul rus, pe minierul german, pe uvrierul francez și englez.

Și iată că armata liberatoare trece hotarul unei țări. Polonia de-o pildă. Abia reînviată din depăria cenușe, Polonia se reculege și încredinșază spada. A fost lovită, lovește. A fost urmărită, urmărește. Ducându-și cu a-

lei vrășmașul până dincolo de hotare, țara cutropită se încearcă să pună ordine înăuntru. Dar uraganul se deslănțuie. Presă mondială uită și conferințe de pace, și crize financiare și lipsa de lucru din Anglia și faptul că Lloyd George a uitat să și schimbe cravata, și strigă într'un singur glas: „In Polonia au început pogromurile”.

„Evreii sunt măcelăriți pe străzile Lembergului”. Polonia asasinează mizelește pe fiii lui Israel!”

Ce se întâmplase? — Polonia își pedepsea trădătorii — prin coincidență toți de aceeași culoare la păr, expulzându-i!

Dar presa mondială n'a încetat să urle până ce imparțiala Americă n'a trimis o comisiune să ancheteze la fața locului.

Și nu-i aceasta singura pildă prin care aș putea dovedi că din numărul total al gazetărilor de pretutindeni, ovreii și-au rezervat încă 20 procente pe lângă cele 75 constatate acum patruzeci de ani de Conta.

De ce această impetuoasă năvală a ovreilor către gazetărie?

Din două motive intangibile: 1. Meseria de gazetă conține spiritului superficial și mobil al ovreului;

2. Ovreii au Interesul național de a domina și conduce opinia publică prin presă.

Am spus că meseria de gazetă conține foarte bine mentalități ovreului. Intr'adevăr, nu ți trebuie ca ziarist — în felul cum se înțelege azi ziaristica la noi și pretutindeni de altfel — decât un foarte mic efort intelectual și mai nici un efort fizic! Un articol două, politice, câteva știri de senzație „din cea mai autorizată sursă” mici incriminări malicioase și alte câteva aserțiuni ce-și așteaptă demontarea în numărul viitor, iată activitatea cotidiană a ziaristului ovrei. Asta în zilele papnice când nu a isbutit să aprindă nici un fitil incendiar sau în care nici un coreligionar n'a fost înțepat la deget de către vrea un maniac antisemit — căci atunci învemează câte două coloane pe fiecare pagină.

Că ovreului îi convine de minune meseria de gazetă și în genere orice meserie parazită în care cu minimul de efort să scoată maximum de câștig — bursă, samerlăc, comăță, speculă — o pot constata toți cei cari cetind aceste rânduri vor avea curiozitatea să cerceteze câți ovrei lucrează în mine sau tăie păduri sau ară pământul. În schimb câți creștini beneficiază în întregime de rodul muncii lor productive în ramurile de mai sus!

Despre al doilea punct de vedere din care privim chestiunea, acela al interesului național-ovreiesc de a domina și a conduce opinia publică prin presă, n'am de spus decât lucruri arhicunoscute.

Ovreii din orice timp și din orice țară a fost și este inasimilabil. El nu ascultă decât de percepțiile talmudului și prin cahalul lor, ovreii formează oricând și ori unde stat în stat.

Idealul lor e să guverneze lu-

1) Într-un articol viitor voi scrie cum la mare zăreț din Capitală, ovreii războiului, iar reportajul cari gonesc toate cine, sunt în mare parte români.

mea. Oamenii de știință au dovedit-o; ovreii renegați au mărturisit acest lucru.

Să guverneze, dar cum? Jidanul e fricos; el nu pune mâna pe armă. (Ovreii conduc azi revoluția în Rusia dar de luptă... Rușii luptă. Cel mai mare contingent de dezertori și trădători în mare război, l'au dat în toate statele, jidanii).

Atunci cum să guverneze? — Foarte simplu. Cei mai profită de pe urma tuturor frământărilor au fost ovreii. Ei nu luptă dar câștigă. Prin comăță, bursă și speculă, ci aparează și chiar au aparcat (în București 99 la sută din jucătorii la Bursă sunt ovrei) avuția țării în care trăiesc — în oricât de înfăimă minoritate s'ar găsi. Deveniți astfel capitaliști, ei cumpără și vând ziare întocmai cum ar cumpăra și vinde unul din ei la începutul carierei haine vechi.

Deacum lucrul e ușor. Ziaristul ovrei tămăiază sau adomestează opinia publică — acest mare și mut anonim în numele căruia se săvârșesc toate nelegiuirile — după cum ea este mai puternică sau mai slabă decât forța guvernamentală responsabilă de liniștea țării. La momentul oportun el știe să pună pe tapet, cu șiretenia ce-l caracterizează, cutare chestiune „de dreptate socială” sau să însușească opiniei publice danla cutărui coreligionar sau răsunătoarele merite tricolore ale altuia.

„Opinia publică” astfel îndrumată aprobă tacit — adică își pune singură sgară iar ziaristul ovrei, făcând ochii mici-mici și frecându-și barbișonul — dacă-l mai are! — pune mâna pe toc și cât ai clipi asmută printr'un articol fulminant poporul împotriva guvernului, iar pe guvern îl denunță prin telegrama abil strecurată străinătății, că a deslănțuit teroarea și a ordonat pogromuri — înainte de a se fi produs chiar cea mai mică încăierare.

Firește, presa mondială sare ca arsă. Invecțiile curg, amenință-rileidem: n'le retrage creditul (!?) o să fim excluși dela cutare conferință, se vor produce intervențiuni diplomatice ba chiar intervențiuni armate (!!) etc. etc.

„Și din această generală perturbare a treburilor publice guvernul iese slăbit, opinia publică desgustată și moleșită. Atunci cine câștigă, mă veți întreba.

— Ei, ghiciți și Dv., cine câștigă.

Presei!?

Ce bine că oricine poate să puie mâna pe condei și să scrie. Scrie domnule Ghelenter cât te ține cerneala, scrie iubite d-le Weiss împreună cu Mendel, căci Rosenberg, Marcus, Gheliebert și Hurgit scriu și ei după cum scriu și Kromberg, Fischman, Gaad și alții.

Numai un lucru: De ce semnați articolele sub numele de Albu, Răpeanu, Dragu, Georgescu, etc. Nu vă e rușine? Ce n'aveți curajul, sau credeți că lumea citind cele 6-7 organe zilnice camuflaste, cari niciunul nu sprjină vreun partid de ordine — ci toate n'ison fac comunism — credeți zic că nu știe cine sunteți?

Degeaba scriți și vărsați otrăvă zilnic, căci noi nu putem uita, cari sunt aceia cari în ziua când dușmanul a intrat în Capitală, aveau în buzunare pașapoarte streine, nu putem uita niciodată, că dintre trei sute de acuzați implicați la atentatul de la Senat, mai mult de 80 la sută sunt jidani! — iar restul unguri și români momiiți cu banii dela Moscova.

Nu putem uita mai ales că din momentul ce noi am fost sugrumați, un domn, hai să-l zicem Honigman, își anunță apariția unui ziar intitulat „Prese”, care apare dela 8 pagini în sus, în timp ce ziarele românești sunt gata să dispară.

Nu putem uita că pe fiece secundă, voi cari minaiți cu dinamita temelia societății românești — justiția — biserica — școala — armata — voi sunteți cei oropați și uol agitatori antisemiti, cari la un semn al d-lui Cuza ne-am aculat cu toți ca unul căci așa vrea dănsul.

Nu putem uita că înainte soarta de plâns a țării, în care zag-

osemintele străbunilor noștri și peste care azi călești toți amnistiații, țară pentru care s'au jertfit un milion de suflete, e pradă unei semintii de contrabandisti, traficanți de carne vie, escroci, conșpuratori de conștiințe, trădători de patrie (pe care dealtfel n'o au niciodată), calomnatori, provocatori de războaie, greve, războaie, turburatori ai binelor moravuri.

Nu putem uita că ne înfurați zilnic ca la ușa cortului, singura armă a voastră, scribitor de ocazii și șarlatanilor cari denaturăți totul.

Cu siguranță și cu precizie hotărâtă, în scurtă vreme ne vom socoti... și atunci toate putreziciunile morale care pătează această țară, vor fi aruncate la timp în fața curentului național căci de... bieții oameni sunt sub vrehmuri.

A. Ibrăileanu-Iași

Către Societatea Studenților Români din Liège

Proces-Verbal

Mai jos semnati, studenți Români, membrii în Societatea Studenților Români din Liège, ne-am întrunit astăzi 20 Februarie 1923 și am hotărât următoarele:

„Având în vedere evenimentele din ultimul timp, cari au făcut să se despartă pe Studenții societății în două grupuri cu idei și sentimente diametral opuse:

Din dorința ca Societatea să poată continua a exista prin ordine și sentimente adevărat Românești.

Decidem să fie considerați excluși din Societate următorii membrii, pentru motivele indicate la fiecare:

1) Tkhykovsky P. T. Achaia.

Pentru conduita sa, prin care a căutat în mod vădit să facă investigații printre studenții evrei basarabeni, educând prejudecii era ve cauzei românești, căutând să-i ducă în eroare și convingându-i că mișcarea noastră naționalistă contra străinilor rău făcători țării — este o luptă dusă contra basarabenilor, și pentru amenințările cu propagandă în străinătate, contra țării românești.

2) Kransiansky I. Pentru investigații și contribuție la introducerea învârbirei între membrii societății.

3) Weissman Carol. Pentru afirmațiile insultătoare aduse în afară de Societate, neamului și instituțiilor românești.

4) Goldstein. Pentru sentimentele anti-românești manifestate în cuvântarea din sedinta de la 1 Febr. 1923, prin care a propărat naționalismul evreiesc în dauna celui românesc, și pentru confuzia intenționată între chestiunea de cult și aceea de naționalism.

Considerăm că toți cei ce se asociază la ideile și afirmațiile celor mai de sus și se solidarizează cu ei ca răi români, contribuiesc cu voință la deslănțuirea în societate, care nu poate fi stăpânită decât de sentimente pur românești.

Pentru care am încheiat prezentul proces-verbal în dublu exemplar.

(ss): Mugur V., Băcanu S., Grecescu G., Mateescu P., Anastasiu E., Horiolă D., Georgescopol V., Robe N., Radu T.

Proces-Verbal

Mai jos semnati în urma invitațiilor personale din partea camarazilor Grecescu și Mugur. Întruniți azi 25 Februarie 1923, punem bazele institutiei morale cu denumirea de „Cercul Studenților Români din Liège” a cărui scop este de a strânge leacurile de camaraderie între membrii săi prin adunări a căror atmosferă să fie un lavor de multumire și desfătare intelectuală în sânul cărora să domnească spiritul de pace și prietenie și cari să fie un mijloc ca'n marele nostru posibilă, membrii săi să fie înfuziți în curent cu toate mișcările din domeniul științific, literar, artistic, social și tot ce ar putea interesa pe un om și un bun român.

Clădit pe un spirit înalt de prietenie și solidaritate, viața cercului va fi departe de ori ce

micime, lăsând să seacă din el — pentru membrii săi — o perfectă armonie, iar pentru lumea cea străină să fie o mărturie fidelă a caracterului și calităților neamului nostru neuitând nici o minută că prima noastră grijă aici — alături de aceia a studenților — e grija de a ne reprezenta neamul și viața lui cu toată demnitatea.

Cercul va apăra în același timp interesele noastre studențesti, considerându-se din acest punct de vedere, ca o continuare a vechii grupări, a cărei denumire am adoptat-o, alegând următorul comitet de conducere:

G. Grecescu, Președinte,
L. Veniamin, vice-președinte,
V. Mugur, Secretar-Casier,
Pentru care am încheiat prezentul proces-verbal.

(ss): V. Oh. Mugur, G. Grecescu, E. Anastasiu, N. Robe, L. Veniamin, P. Mateescu, S. Băcanu, T. Radu, V. Georgescopol, G. Ștefănescu, M. Ionescu, I. Kalso, D. Horiolă, A. Simian, O. Constantin, R. Severineanu, C. Olaru, I. Ciurmelescu, N. Georgescu.

Deschide-ți ochii

Multe urcii au trecut peste capul încercatului popor român. Focul și fierul au pustit țara aceasta, dar, neamul nostru s'a ridicat mai oțelit din lupte.

Scăpați prin bravura de neamurile cotropitoare, înaintașii noștri au dat peste Fanariotii, cari prin viclenie, șiretlic, rapacitate și venalitate, au făcut mai mult rău țării decât acei ce voiau s'o distrugă cu arme de război.

Prin bărbăție și iscusință s'au scăpat strămoșii noștri de ei, lăsându-ne nouă sarcina de a ne păzi de al treilea pericol mai grozav de cât toate, pericolul de a ne fi jidovită națiunea.

Merg încet, dar merg sigur dușmanii interni. Falsii umanitariști, uitați că veacul nostru nu mai e al evului mediu, ci al tendințelor puternice de naționalizare al statelor. Uitați că ideea națională a creiat și păstrează toate națiunile moderne; că popoarele cele mai încheiate, mai constiente, mai naționaliste sunt și vor rămâne popoarele cele mai puternice, pe câtă vreme popoarele compuse din elemente eterogene, care nu se pot contopi, sunt acele a căror existență e mai nesigură și care cu timpul se vor descompune.

Si prefă uto această uitare, ne va face să vărsăm lacrimi amare, căci pericolul se mărește zi cu zi.

Nu-l vedeți? Deschide-ți ochii mari, cercetați și vă opriți, acum când plămădiți destinele Neamului nostru, de a săvârși o gresală pentru care vii voștri vă vor blestema.

Nu-l vedeți? Nemuritorul Barnutu, acel pe care d-l Stern l-a sculat din mormânt, ne zice ca și celor 60.000 din Căminia Blaiului la 1848, că dacă rădăunile simt apropierea verei și a ernei, dacă animalele prevestesc furtuna cea grea, dacă unii oameni își spun până și ora morții, ar fi un lucru contra naturii și cu neputință ca un popor întreg să nu presimțim pericolul ce-l amenință, să stea nemiscat ca piatra, să tacă ca un surd și mut, când i se trage câmpuna de moarte.

Nu-l vedeți, nu are tunuri și grenade?

Povestile poporului Român spun că Fătrămuș a învins cu multa ușurință pe zmeul gel mare și puternic, care venea cu o falcă în cer și una în pământ, a învins însă cu mai multă înțepă și greutate pe un zmeu mai mic și mai puțin înrozitor, când însă, l'a înfățișat un al treilea zmeu mai pipernicit, o stăpîtură diformă care părea a fi răpus, dintr'o învârtitură de pailos, atunci eroul basmelor populare a fost într'un cumpănit pericol, într'o cumpănită groază, și abia după o luptă disperată de o zi întreagă, a putut birui pe zmeul cel neabăgat în seamă.

O soartă tristă se prepară țării noastre.

Deschide-ți ochii, vă vor blestema copiii voștri.

C. M. Răpeanu

„Vă mulțumim“

În clipa în care glasul „Cuvântului studentesc” răsună din nou, tot trecutul, cu zilele lui de abucium și chin dispare. Toate s-au dus, toate s-au uitat și voioși ne așezăm iar la lucru, spre a duce mai departe, opera așa de brusc întreruptă.

Și totuși, din înțelegerea această frământare, prin care am trecut în ultimul timp, din toate nenorocirile, cari ne-au lovit în chip așa de nemilos, un fapt se desprinde și el va rămâne vesnic luminos în amintirea noastră: e ajutorul și sprijinul ce l'am găsit în opinia publică. Și mai mult, e ajutorul eficient și venit la timp al câtorva din cetățenii Capitalei, cari în clipele cele mai grele pentru noi, au înțeles să-și sacrifice din timpul lor prețios, venind în mijlocul nostru și punându-ne la dispoziție alături de sfaturile lor, munca lor cu atât mai rodnică, cu cât era a unor oameni inteligenți și cu experiență.

Parcă văd și acum fulgii mari de zăpadă, ce acoperiau orașul, parcă simt și acum gerul cumplit și umezeala pătrunzătoare. Toate se adunaseră spre a face mai urâtă, mai nemiloasă izgonirea celor ce se adăpostiau, D-zeu stie cum, în Căminurile universitare.

Rătăcind pe drumuri, într-o zi de iarnă grozavă, întâlmirea a făcut să batem la usa „Cercului advocatilor”, care s'a deschis generoasă și ne-a primit. Într-o clipă, mi-ur resturant, scriitor și liniștit s'a transformat în birou studentesc. Și foarte mulți cunosc pelerinajul zilnic ce era acolo, dar puțini știu câte mii de mese au dat advocații, celor cari erau amenințați să rabde de foame, în imposibilitate de a plăti orașul, căci viscolul de afară întrerupsese circulația. In-sus restaurantul cercului a dat zilnic masa la 30 persoane, până la deschiderea oficială a cantinelor.

Aș vrea memoria să mă ajute, să pot scri aici pe toți acei cari au contribuit să leșim din încercarea prin care trecem. Desigur că d-nii advocați, dintre cari citez pe d-nii Chiriță Vasilescu, Ion Popiniu, Marin Alexandrescu, Alex. Bunesu, Unanian, Bădescu George, Paul Popovici, V. I. Zamfirescu și Al. Nicolescu-Duvăz și au asigurat prin fapta lor frumoasă, dreptul la toată recunoștința noastră. Ar trebui ca numele lor să rămâie o amintire nesteară în inima fiecărui student și ca o pildă vie de sprijin cetățenesc.

Odată casa găsită, trebuia să ne organizăm munca, spre a lucra repede și cu folos. Și, ca și cum providența se îngrijea de noi, d-l architect Remus Iliescu a fost acela, care cu energia și dragostea pentru studențime, care îl caracterizează, a venit în mijlocul nostru și zile întregi de-a rândul a muncit alături de noi, necrutând nimic, pentru a ne da, împreună cu timpul scump al d-sale și toate îndrumările atât de necesare lipsei noastre de experiență. Și a'n'a plecat de lângă noi decât atunci, când a văzut că toate merg bine și cu spor.

Tot d-sa ne-a arătat pe d-l Sfetcu, ca pe cel mai indicat pentru strângerea de fonduri necesare hranei colegilor noștri. Și în adevăr, d-l Sfetcu ne-a fost, pe lângă un prieten și sfătuitor sincer și un real ajutor material, căci prin d-sa s'au strâns multe mii de lei, cu cari am putut face față primelor nevoi.

Sprijin și îmbărbătare ne veneau din toate părțile. Toți se interesau de soarta studențimei și contribuiau cu ce puteau pentru hrana și găzduirea ei, aducând pe lângă sume mici sau mari de bani și adrese de case, în cari cu ospitalitatea caracteristică românului se oferia adăpost studenților.

Tot în zilele acelea, d-l sculptor Savargin a dăruit pentru ajutorarea celor rămași pe drumuri, una din frumoasele d-sale opere, reprezentând „Justiția”. Aceasta urma ca printr-o loterie să servească la strângerea unui fond de ajutor. Dorința d-sale va fi îndeplinită și banii vor fi vărsați casieriei în acest scop.

Și acum, pentru a sfârși, în

să duc exemplul cel mai frumos de dragoste și interes pentru studențime și care e acela pe care ni l'au dat mamele noastre. Și ar trebui să vorbesc aici de toate cele cari cu iubire părintească au primit și au hrănit sub acoperământul lor, bogat sau sărac, pe prietenii și colegii copiilor lor.

Să-mi fie permis totuși, să în-tărzii puțin asupra celei mai înimose și mai energice dintre toate, care e d-na Lucreția Georgescu, al cărei frumos apel „Către mamele române” a fost publicat în „Cugetul Studentesc”. Cu sufletul larg deschis durerilor tuturor, obișnuită să mângâie și să aline suferințele, această vrednică femeie, care ar trebui să fie un exemplu pentru toate, venia în fiecare zi, pe frigul și umezeala de atunci, să se intereseze de soarta noastră, să ne aducă bani și adrese de locuințe și să ne încurajeze. Tot d-sa ne-a mijlocit, cu ajutorul d-nei Adina Cantacuzino, 100 mese gratuite la „Pâinea zilnică”, pentru tot timpul cât vor rămâne închise căminurile și cantinele. Nu-i putem exprima îndajuns multumirea și recunoștința noastră, decât asigurându-i o frumoasă și neuitată amintire.

Dar... nu sunt decât la început cu enumerarea tuturor acelor, cari în mod așa de natural au venit alături de noi. Mi-ar trebui un spațiu de zece ori mai mare numai pentru numele acelor, cari strângând pe unde puteau, bani pe listele de subscripție, veniau apoi de-ivărsau la casieria noastră, cu multumirea suflătoare că au servit cu ceva la susținerea mișcării noastre.

Și acum, pentru lămurirea atât a celor ce ne-au sprijinit, cât și a colegilor noștri să mi se îngăduie o scurtă expunere a activității comisiei de găzduire. S'a lucrat fără răgaz din ziua de 8 Februarie până în ziua de 20 Februarie, când s'a înecat acordarea de ajutor delegaților pe Facultăți și Școli speciale. În tot acest timp, s'a strâns pentru hrana și găzduirea colegilor suma de 200.000 lei, din care s'a cheltuit 105.000 lei. Toate a'tele justificative se găsesc la casieria noastră, dimpreună cu suma rămasă disponibilă, care va fi întrebuințată tot în folosul studențimei universitare.

Termin, mulțumind încă odată tuturor cetățenilor Capitalei, cari prin ajutorul neprețuit ce ni l-au dat s'au dovedit a fi buni români, rugându-i să aibă și de acum încolo aceeași încredere în energia și entuziasmul sincer, cu care ducem mai departe lupta, pentru triumful cauzei noastre.

M. L. B.

Intrunirea cetățenească din Caracal

Duminecă la ora 10 a. m., a avut loc o mare întrunire cetățenească la Caracal, convocată de un comitet cetățenesc, la care au fost invitați și delegați oficiali ai studențimei bucureștene. S'a discutat numai chestiunea mișcărilor studențești și a prezidat bătrânul pensionar Alimănescu, care a spus că studenții sunt copii lor, deaceia mișcarea studențească nu trebuie să rămână ca atare. Am fi răi părinți dacă nu ne-am interesa de pășul lor. Ori au dreptate și atunci trebuie să ajutăm, ori nu au și atunci trebuie să stătuim să se as-tămperce.

Vorbesc din partea studenților bucureșteni d-nii: Ghițulescu, Uță și Popovici, cari în frumoase cuvinte arată cauzele și stadiul mișcării.

D-nii Ștefan și Ilie Mărculescu, Ștefan Rickman și Eftimescu, vorbesc plini de însuflețire despre mișcarea studenților, căroră le aduce elogiul pentru lupta începută, pe care o continuă cu o luptă națională, la care trebuie să se unească tot cetățeanu cu dragoste de țară.

Trebuie să trecem peste orice și să ne scăpăm de dușmanii cari vor să ne acapareze totul. Cel din urmă în cuvântul d-l C. M. Răpeanu, delegatul Centrului București, cari printr-o captivantă cuvântare a reușit să

tie încordată atențiunea adunării aproape o oră. Domnia-sa arată prin statistici cât de mare e pericolul, arată obrăznicia jidovească și tendința lor de a creia în țara noastră o atmosferă imorală prin corupțiune și șantaj.

Am luptat destul pentru în-lăturarea pericolului.

Am ajuns într-o fază când nu mai putem lupta singuri; a-vem nevoie de ajutorul Dv. Voiți ca țara noastră să-și păstreze caracterul național, nu stați cu mâinile în sân acum când se pune în cumpănă viitorul neamului.

Determinați pe cei ce vă reprezintă să lase la o parte interesele meschine de partid, să nu asculte decât de glasul conștiinței și al celor pe care-i reprezintă.

Intr-o atmosferă foarte patrio-tică se votează o moțiune pe baza căreia se va înainta un memoriu deputaților românești prin care se roagă să susțină în întregime doleanțele studențimei.

Intrunirea s'a sfârșit la ora 1 și jumătate p. m.

Seara delegații au fost conduși la gară de un mare grup de studenți, doamne și domni din societate, care în momentul plecării trenului a intonat: „Pe-al nostru steag e scris uni-re”.

At.

Studentele

Imi l-au curajul să scriu aceste rânduri, bătându-mă pe eoul și anghoria colegelor mele și a tuturor celor ce sunt hune române și văd cu dragoste, entuziasm și satisfacție, această mișcare a studențimei.

Putând în suflet același flăcău iubire de țară, noi studențele, am fost din primul moment alături de colegii noștri. În avânt ca și în sacrificii, am dat o contribuție egală. În memoriile studentești, cu privire la situația materială a studențimei, s'au formulat o serie de revendicări.

În toate donațiile și proiectele de cantine și cămine sunt numai pentru studenți foarte bine nimeni nu desăroabă aceste frumoase proiecte, însă de ce se neglijează atât de mult „studentele”? Care cred că au și ele o chemare, încă foarte importantă în viața socială.

Cred că care că soarta lor e mai bună ca a băieților și nu au și ele același nevoi?

Gândindu-vă că aceste vătate tinere, care au venit să-și înale sufletul prin cultura superioară, sunt mamele de mâine și deci trebuie închinată soarta și tralul lor, căci numai astfel vom avea o generație sănătoasă, mame bune educatoare, care să-și înțelegă menirea în această lume.

Nu trebuie să primim cu ironie fetele, care au ajuns până aici și vin să-și continue studiile, căci numai prin cultură, prin înălțarea sufletului, putem ajunge oameni cinstiți, muncitori și astfel folositori societății de mâine, nelăsându-ne influențați de slăbiciunile și patimele societății de azi, care e zdruncinată până în temelii.

Trebuie să ne păstrăm sufletul curat, care ne înțeamă azi la muncă și solidaritatea care ne unește azi pe toată studențimea creștină, cu sentimente adevărat românești, s'o păstrăm atunci când țara ne va chema pentru a o purifica și a o scăsa de toate lăftele străine, care ne sughe sângele fără milă și care o aduce la pier. Nu credeți în concursul orelor al femeilor în această o-peră de purificare?

Deci nu fiți prea egoiști și nu priviți pe femei, mai prejos de sufletul unui băiat. Îndreptați-vă privirile și către „studentele”. Nici un sfert din ele nu s'adăosile într-un așa zis „cămin”, iar restul tocnesc în camere cu chirle, la periferiile orașului, câte 3 și 4 unde 1-2 mame neajunsuri atât din partea gazdilor, cât și a streinilor.

Nu dofi oaze a'restor suflă curate încre, venite de pe băncile lăceilor, de sub o rolărie pă-rințască și poveștile mameilor să-si piardă toate idealurile unei culturi frumoase și înălțătoare, lăsându-le să se sbată cu nevoile și greutățile existenței, fără a le veni nimeni în ajutor!

O. studentă din Cluj

Mișcarea studențească

Frontul de la Cluj

La Cluj s'a ținut în zilele de 7 și 8 Martie două adunări generale studențești, cari au o deosebită importanță, prin faptul că la acele Adunări generale au luat parte și mulți profesori în frunte cu domnul Rector, așa cum am fi dorit să fie și la noi.

Au vorbit mulți și pentru și contra și dintre studenți și dintre profesori.

După două zile de discuțiuni chibzuite, s'a pus la vot nominal continuarea luptei în actuală formă, sau încetarea ei.

Au fost 520 pentru continuare și 22 contra.

Cifrele vorbesc de la sine și ar trebui să convingă odată și pe cei ce cred că mișcarea e dusă de o minoritate.

Ne-am fi mărginit aci cu re-latarea celor de la Cluj, dar acolo s'au discutat chestiuni prea importante, pentru a se putea trece cu vederea.

Trei dintre profesorii de acolo, din care 2 conștiinți profesori ai facultății juridice și al treilea fost decan al facultății de medicină, toți oameni ce impun prin cultura și superioritatea lor și-au spus cuvântul pe față, limpede, fără a asculta de altceva decât de glasul conștiinței, al adevărului și dragostei de Neam.

Aflăm cu durere, și nu ne vine a crede, că au fost dați în judecarea Comisiei disciplinare a Senatului Universitar. La București, deasemenea s'au spus multe, s'au brodat multe pe tema celor de la Cluj.

Ne vom permite a reveni în numărul viitor. Sperăm, în baza proceselor verbale ale ședințelor cari ne-au și sosit, să facem adevărata probă a celor afirmate și să arătăm marelui păcat de cari s'au făcut vinovați cei trei profesori de la Cluj, pe cari noi îi iubim și-i respectăm tocmai pentru marea lor păcat.

C. M. Răpeanu

Unul dintre valoroșii delegați ai studențimei clujene, d-l Marin Soreanu, se află greu bolnav în Cluj, li urăm însănoțograbnică pentru a-l avea din nou în mijlocul nostru, cu marea-i putere de muncă, de care avem nevoie.

Intrunirea feministă

Liga feministă, a ținut Dum-nică 18 cr. o mare întrunire în sala Eforiei, cu participarea unui numărului public select.

A vorbit d-l Radu Rosetti, arătând dreptatea revendicărilor feministe, precum și cele ce s'au înfăptuit în favoarea femeilor, cu deosebire în barou.

D-na Ella Negrusz, argumentează amănunțit necesitatea acordării de drepturi femeilor.

D-na Alexandrina Cantacuzino cu neobosită D-sale energie, face o șarjă vehementă împotriva tuturor guvernelor, datorită căroră în primul rând, s'a ajuns la nenorocita situație de astăzi a țării.

Crede că intervenția femei în viața politică și socială, va contribui efectiv la purificarea atmosferei nefaste în care trăim.

D-na Brădășanu, vorbește în numele studențelor, arătând că în dreptate se face femeii p-n neacordarea acelor drepturi pe care le capătă acum prin constituție atâția streini de interesele țării.

În cadrul unei adunări serioase și liniștite, contrastând vădit cu scandalul întrunirilor din același zi, femele române și au spus cuvântul asupra treburilor țării, și l'au spus frumos și hotărât.

Ținem să aducem la cunoștința tuturor că foata înțiu-tă, VIAȚA STUDENȚEASCĂ nu are nici o legătură cu noi sau cu vre-o organizație studențească. Ea nu expune de cât vederile unui foarte restrâns grup. Așteptăm să-și precizeze atitudinea pentru a reveni.

A apărut numărul 4 din ziarul „Vremea noastră”.

Intrunirea convocată la Dacia de Clerul Ortodox

Duminecă, 18 cor., a avut loc la Dacia, a doua întrunire convocată de către clerul ortodox ca protestare împotriva textului Constituției, care prevede bisericei ortodoxe „înălțarea” nu „dominanta” în stat.

Intrunirea, la care au participat foarte mulți cetățeni, a fost prezidată de către părintele econom Chiriac Bidoianu, care într-o cuvântare energică a arătat rostul întrunirii.

Între numeroșii oratori, subliniem cuvântările ținute de către D-l profesor doctor Popescu Mălăești, părintele Crețu, D-na Cantacuzino, D-l Em. Culoglu.

Cu toții au relevat că se încearcă a se aduce o știrbire intereselor naționale, prin coborârea bisericei ortodoxe care în totdeauna și în vremuri de grea cumpănă a fost straja neador-mită a românismului.

D-l Lungulescu, aduce adeviziunea „Uniunii foștilor combatanți” și într-o cuvântare bine simțită evocă suferințele și măreția războiului, conchizând că adevărata mădejde nu o putem avea decât în noi, și numai în noi.

D-l N. N. Crețu, președintele soc. stud. în Litere și Filozofie în aplauzele entusiaste ale adunării, aduce salutul studenților universitari creștini din întreaga țară și adeviziunea lor necondiționată la mișcarea dreaptă și națională începută de clerul ortodox.

D-sa arată că istoria bisericii noastre se confundă aproape cu aceea a neamului.

La icoana Maicei Domnului, a ars neconținut candela conștiinței naționale, în vechile poemelice scrise cu o mână neis-cusită, dar cu o inimă cinstită a început a se scrie istoria țării, în tipăriurile bisericești s'a statornicit graiul neamului.

Pentru această cultură și conștiință națională luptă acum studențimea română cu prețul atâtor sacrificii.

D-l Tudor Popescu, avocat, dă citire Moțiunii, care cuprinde esența cuvântărilor rostite.

Dimitrie Onciul

Dimitrie Onciul s'a născut în Straja în Bucovina în anul 1856 în 26 Octombrie. Și a făcut studiile liceale și universitare la Cernăuți, unde a ținut soc. Junimea, al cărui prim președinte a fost, continuându-le apoi la Viena, Innsbruck și Berlin de unde se întoarce slăpân pe metodele de cercetări istorice. În 1885 intră în învățământ în Cernăuți apoi docent de istorie la cursul superior pentru învățătorii de școli civile. Reputația de bun istoric și a dobândit-o printr-o critică justă a Teoriei lui Roessler, publicată în Convorbiri Literare la 1885, în care bazat pe o metodă istorică științifică distruge rădăcinile adănc înțrte în stăutul istoriei românilor. Scrierea „Originele Principatelor Române și Românil în Dacia Traiană până la întemeierea Principatelor 1899”, e opera sa fundamentală pentru care a muncit ani săi de muncă cel mai rodnic.

În baza documentelor lui scrieri și publicații fu chemat în anul 1896 să ocupe noua catedră de istorie veche a Românilor, din care el face un altfel de întărire a conștiinței naționale, contribuind la întărirea factorului moral al generațiilor tinere ce s'au surs în tot acest timp. Cu urmore a înaltet sale competenți, la anul 1901 i se dă însărcinarea, în urma retragerii lui Hașden, de a conduce Arhivele Statului, post plin de răspundere.

Răspândit a muncii depuse și corolar al întinșelor lui cunoștințe istorice, la 22 Martie 1906 e primit membru al Academiei Române din București când rostește

magistratul discurs de recepție: Epocile istoriei Rom. și împărtășirea ei. Începând cu această dată D. Onciul ia parte mai mult ca oricând, la toate manifestările culturale și naționale ale românilor.

În anul 1920 e ales președinte al Academiei Române post onorific pe care l'a ocupat până la moarte. Cu o a'zia actualelor e-venimente studențești, bătrânul devenit al facultății de litere, care sub o aparență ursuză și dificilă ascundea o înțeleaptă înțelegere a vieții studențești, într'un în-demn făcut la Universitate pen-tru poliorrea spiritelor, a spus că tinerețea cu aventurile ei, este a-s-menea vinului care trebuie să fiarbă mai întâi liber și îndelung, pentru a asigura vinul cel bun.

Miercuri 21 Martie, orele 6 dim. Dimitrie Onciul a încetat din viață, sfârșitul celor tineri și aprigul apărător al credinței naționale.

S'a stins omul, ne-a rămas însă stăruia lui bronzată în scrierile lui istorice în care n'a pus decât pricepere și adevăr, descriptiv din trecutul haotic fundamentele țării românești.

Nu se va putea stinge dâr de lumină lăsată de Dimitrie Onciul și pe aceste urme vom poși cei ce ducem mai departe sfîndardul românismului grea încercat.

INFORMAȚIUNI

Societatea cult. studențească „Eminescu” a organizat o excursie în orașele Galați, Tulcea, Ismail, Chilia, Vălcia și Brăila.

Excursia va porni din Galați (a 3-a zi de Paste) 10 Aprilie și se va termina la 15 Aprilie în orașul Brăila. Excursia se va face cu vaporul.

Costul excursiei este de lei 80 transp. masa și dormit.

Inscrierile se fac la studentul Victor Nicolau, Cantina din str. Scaune 12, sau Fund. Dorobanți 31.

Inscrierile vor dura până la 23 Martie.

Soc. Cult. Stud. „Eminescu”

Persoanelor cărora li s'au încre-tințat liste de subscripție pen-tru ziarul „Cuvântul Studentesc” sunt rugate a le însoala de urgență oricari ar fi sumele sub-scrise.

Deasemenea orice s'ajutoare bă-nești se primesc contra chitanță, numai de către casierul delegat, la sediul societății studenților în medicină, între orele 5-7 p. m.

Statistici elocvente

Extragem următoarele dintr'o scrisoare a mai multor locuitori din Fălcieni:

„Orașul Fălcieni, orașul nostru, e un simbol de proflare a intereselor patriei. Din 11.000 locuitori, 7800 sunt evrei! Din 6 medici, 4 sunt evrei, dentiștii sunt toți evrei, ajutorul de primar și trei membri în consiliul comunal la fel. Ca culme elevii e-rei din cl. VII liceu au îndrăznit în cursul unei ore de limba română să zică că Răzvit-Roman e cel mai mare român poet și prozator (!!!).”

Ce argumente mai vor orbiți cari nu vor să vadă dincolo de calculul intereselor personale?

Ziarul „Cuvântul Studentesc” conțiu în central orașului una sau 2 camere goale. Ofertele se pri-mesc la Ad-ția ziarului.

Ajutoare pentru studenți. Un comitet în frunte cu D-l Prof. I. Radulescu-Pogoneanu a luat inițiativa pentru strângerea de fonduri în ajutorul studențimei. În acest scop s'a publicat în „Un-versul” un ap l și expunerea u-nul program de a-ține toate in-terezant și laudabil. Orice acțiune care se devotază sprijinului față de studenți și instituțiile univer-sitare merita toată lauda. Ne-am permis însă să cerem ca toate aceste inițative cari vor același scop să se unifice într'un com-itet central superior, în frunte cu profesori universitari și studenți, pentru ca roadele să fie mai ef-icace iar lipsurile studențești sau universitare mai grabnic acop-erite.

Girant responsabil V. CLIMESCU